

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **Espanya, 8 rals** **Cuba**,
Puerto-Rico, 16 rals **Estranger, 18 rals.**

L'ATENTAT CONTRA D. ALFONSO.

30 Desembre de 1879.

Francisco Otero Gonzalez en l' acte de disparar la pistola sobre 'l cotxe régio. (*De la Ilustracion española americana de Madrid.*)

UN COP D'ULL À LA POLÍTICA.

o hay plazo que no se cumpla, ni deuda que no se pague, ménos los deutes de l' Hisenda espanyola, que aquestos ó no's pagan may ó 's pagan mala-ment.

Pero 'ls plassos vencen, y á n'en Cánovas, avuy, dia 10 de Janer, l'hi cau una lletra.

Las Còrts tornan á reunirse, després de haver fet los obsequis al gall de Nadal; y la reabertura de las Còrts, are en aquest moment significa alguna cosa.

** Han passat vint dias desde que ván tancarse: vint dias de repòs: lo temps qu'en Cánovas considerava necessari per desembolicar la troca de la política. ¡Y vejin lo que son las cosas! La troca de la política continua embolicada del mateix modo: encara no ha trobat los caps; no pot sortirne.

Quan ván tancarse las sessions, funcionava 'l Congrés, ó millor dit, feya veure que funcionava, sense 'l concurs de las minorías.

Y avuy tornan á obrirre, y las minorías ne han: se quedan á fora: l'orgull de'n Cánovas es tan gran, que ombla tot lo saló de sessions, y las minorías no hi caben.

** De llavors ensá s' han fet esforços, y tots han sigut inútils.

De primer ab la mort del Ayala, vā dirse, farém una sessió exclusivament consagrada á la memòria del difunt president: res de política petita: la primera sessió serà un tribut de admiració, de respecte y de condol, consagrada á l'home de lletres que ha perdut l' Espanya: y 'l fet es que las minorías tornin: un cop sigan dintre, ja trobaré la manera de que s'hi quedin.

*«Una cosa es la amistad
y el negocio es otra cosa,»*

deyan los partidaris de'n Cánovas. Y las minorías ván respondre ab lo mateix estribillo, y ván quedarse fora.

Vingué l' atentat contra 'l jefe del Estat. «Es precis elevar una protesta enèrgica, universal, y que las minorías, sense excepció vingan á robustir-la.» Deyan los ministerials.

Y las minorías responian: «D' aquesta orella no hi sento.»

Fins que are últimament, aquells mateixos periódichs de'n Cánovas que quan las minorías ván retirarse, 's prenian la cosa á broma, ab tó resolt y ab la cara enfadada, exclaman: «Aquesta situació es insostenible: ó á dintre ó á fora de una vegada!»

Y l' eco de l' opinió pública respon: »A fora!»

Algú insinúa que 's prenguin midas enèrgicas: que 's consideri que las minorías abandonan los seus puestos: que 's donguin per vacants los districtes, y que 's fassan segonas eleccions.

¡Magnífich! ¡Apa, valents! ¡Pit y fora! aixó no 's diu; aixó 's fá.

¡Qué importa que llavors lo país se retregui? En Cánovas no necessita per res lo vot dels electors. ¡Aixís com aixís fá lo que l'hi dona la gana!...

** En lo rosari que passa en Cánovas no hi ha cap gloria.

Junt ab lo de las minorías, se presenta la qüestió del sustitut de Ayala; y 'l partit conservador no té un home de talla. Tots son petits al costat de'n Cánovas.

Ultimament sembla que se 'n díu la breva 'l més gros, físicament parlant: lo conde de Toreno. Y 'ls húsars de'n Romero guarneixen los caballs.

Coincideix ab aquestas dues qüestions l' actitud dels diputats de Cuba; porque han d' entendre que aquests senyors demanan una cosa que en Cánovas no vol ó no pot donarlos; y de tal manera la deman, que l' hi diuen: «O 'l govern presenta al mateix temps que la llei de abolició de l' esclavitut, los projectes de reforma, ó nosaltres nos retirém del Congrés.»

Y aquí tenen una humillació per en Cánovas. Si cedeix 's humilla; si resisteix 'cóm s' arreglan las qüestions de Cuba, sense que 'ls diputats cubans prenguin part en elles? ¡Quina forsa tindrán?

«Si jo fós metje y hagués de visitar á n' en Cánovas, diria: —«Tres malaltias graves té aquest senyor; tant graves, que ab una d' elles no més n' hi ha prou per anárse 'n al calaix.»

Y quan ell s' acabi ¿qui 'l sustituirá?

* * * En Martinez Campos? *

¡Pobre home!

Al caure vá ferse simpàtich. Era víctima de una treta; y en aquest mon lo que 's pert per un costat, se guanya per l' altre.

Vá caure; y are preguntjo jo ¿s' ha alsat?

No' vacila, dupta, s' arrossegá. L' un cop fá l' ullot á n' en Sagasta, y sembla que vol liberalizar-se, y després se 'n va ab los moderats y 'ls estreny la mà, com si tractés de ser lo Narvaez del porvenir.

¿Qué opina? ¿Qué desitja? ¿Qué pretén?

Es inútil que 'u preguntin: ni ell mateix s' ho sab.

Com l' esquirlat tancat dintre de la gabia cilíndrica, dona voltas desesperadas; pero no 's mou may del mateix puesto.

Per are no es mes que un element de diversió, y jo 'ls asseguro que lo qu' es á mi 'm fá riure.

* * * Y aquí tenen l' imatge de la situació.

Un ministeri que esta malalt de mort, y un exministre que está saltant y fent bojerías dintre del arcoba del malalt.

Ni més, ni menys.

P. K.

ENYORS conservadors. Vostés diuen: á la sombra de la llibertat s' hi cometan abusos; així donchs, suprimim la llibertat.

Está bé. Pero are mateix exclamaven: En la societat hi ha germens de disolució.

Apa, donchs: sigan lògichs, no 's quedin á mitj camí, y suprimeixin la societat.

Aquesta es la conseqüència natural de las doctrinas conservadoras.

«En Cánovas es un astre eclipsat.» Deya un periódich.

No es exacte: un astre, passat per l' eclipse, torna á brillar; y en Cánovas ja no brillarà may més.

Tota la política de 'n Cánovas s' enclou en una frasse qu' extracto de un periódich.

«No ha pogut lograr que l' estimessim, y vol que 'l temém.»

—¿Cóm estém, D. Anton? l' hi preguntava á n' en Cánovas un amich.

—Una mica mal de la vista, responia lo móstru.

Y un ministerial que se las tem totas, exclamava:

—No está mal per lo que véu, sino per lo que tem veure.

La Epoca:

«Lo porvenir de las institucions está amenassat ab lo conflicte parlamentari.»

Lo Sige, periódich ministerial:

«Per lo vist la Epoca no es dels optimistas, ni dels que 's forjan ilusions.»

Y jo «no quito ni pongo rey»

Lo lliberalisme ha produhit grans desgracias, diuen los neos.

Lo lliberalisme arma la má dels regicidas, afegeixen.

¿Qui era Otero Gonzalez? Un jove de 19 anys, gallego y sense instrucció.

Portém cinch anys de govern conservador més un any del govern que vā pujar després del tres de janer; total sis anys de estar cohibida tota propaganda de la flamara, que descontantlos dels 19 que té 'l regicida, resulta que quan á Espanya podian emitirse totes las ideas, tenia 13 anys, edat en que encara no 's pensa ab las coses de la política.

Otero Gonzalez no era liberal, no podia comprender las doctrinas de la llibertat.

Jo vaig sentir á dir, que pèl seu ofici era, al contrari, com molts homes públichs: era pastelero.

A Fransa, per qüestió de una herència, una mare vā envenenar al seu fill propi, noy de vuit anys.

Y com que aquesta mare era molt católica, avants de donarli la bola, vā ferlo anar á confessar.

Aixó es horrible, es monstruós, es insensat.

Apesar de tot, al veure á una dona tant católica

y tant criminal no atribuirié aquest crim á l' influència de las doctrinas dels neos.

La pena de mort es un gran exemple, diuen los partidaris de la pena capital.

Una prova: Oliva Moncusí atenta á la vida del rey, y mor' al patíbul.

Passa un any ab prou feynas, y Otero Gonzalez atenta á la vida del rey.

* * * Succeheix lo del atentat contra D. Alfonso.

Y surten los periódichs neos, y olvidantse de las doctrinas dels jesuitas sobre 'l regicidi, y que variós regicidas han sortit de la respectable classe del clero, exclaman:

«La societat està perduda: han desaparecut las idees de moral y de dignitat: s' ha romput la fe de la religió: aquesta societat no té eura.»

Venen los ministerials, y olvidantse de que ells gobernan y de que apenas respirém, diuen:

«Las ideas disolvents donan los seus fruits naturals. Es precis estrenyer las clàvies; acentuar la política conservadora; extirpar tots los germens demagògichs que sota terra grillan y 's reproduen.»

* * * Nosaltres, no més que nosaltres, los ilegals, á Espanya, á Russiá, á Alemania, á Itàlia dihem:

—Protestan contra l' atentat: lo camí de la llibertat no 's guanya ab lo canó de una pistola, sino ab la virtut, la fe y la conseqüència.»

Los que sempre que 's nota l' abús de una cosa tractan de suprimir l' us absolut de la mateixa, me fan l' efecte de aquell malalt que deya:

—Tanqueu tot: estich constipat.

Y després, exclamava:

—Obriu tot, m' ofego.

Lo pitjor es estar malalt.

Lo ministeri de Ultramar demana dinés per cubrir las atencions de Cuba; y 'l ministre d' Hisenda diu que no 'n hi ha.

¡Quin govern!

No té un céntim ni per deixárse'l á sí mateix.

Esbrinem les coses.

Oliva Moncusí vā cometre 'l delict, perque, fastidiat del mon, volia suïcidarse. Lo butxí s'encarregá de cumplir lo desitj que 'l güiava.

Otero Gonzalez, volia suïcidarse també. ¿L' hi donarà gust lo butxí? Lo Brusi està perque n'hi donga.

Pues endavant, y preguém á Déu que no hi haja més suïcidats.

Ocupantse 'l Demòcrata de Madrid de la gran ovació que van rebre 'ls reys en lo Teatro Real de Madrid la nit del atentat, diu, y jo traduheixo:

«L' alegría dels ministerials era gran. Un testimoni ocular nos ha dit que la major part dels que duyan atxas, tots plegats se'n ván tornar pèl carrer del Arenal entrant en lo ministeri de la Gobernació. Un dato digne de tenirse en compte.»

Le mateix periódich:

«La ovació que, segons la Correspondencia, van rebre 'ls reys al anar á Atocha, ha sigut gran y entusiasta.

«Avuy s' ha dispensat als empleats públichs de assistir á l' oficina.

«Un altre dato digne de tenirse en compte.»

LA GROSSA DE MADRID.

(A MON AMICH LO NOVELL POETA NÈVELL, QUE LA DEMANAVA.)

¿Vol la grossa de Madrid?

¡AY! Tants n'hi ha que la voldrian:

no se sent pas altre crit;

pero, ab perdó siga dit,

vosté y molts més, s' estravian.

Hi ha un recurs molt sensillet

que no es lo medi raquitich

de interessá en un bitllet:

penja á un clan de la paret

la lira. y 's fa poñich.

Recorra ab habilitat

de la farsa 'ls grans registres;

adula y 's adulat,

y á la fi 's veu assentat

en lo silló dels ministres.

En sent á aquest punt, ja està.

Menja, devora, destrossa...

allavoras ja veurá

que satisfet mamará:

Madrit l' hi dará la grossa.

C. GUERRA

N Cánovas no dona esplicacions: no vol esplicar-se de cap manera.
Es lo que l'hi succeix al país: ningú s'esplica com en Cánovas es encare al poder.

L'any 1879 vā venir ab en Cánovas al poder; y ab en Cánovas al poder se'n torna.

Figürinse que l'any es un bastó; que un any manejan pels conservadors ho es sempre; y tenim qu'en Cánovas serveix de punyo y de birolla.

No més hi ha una diferencia del comensarse al acabarse l'any, y es que quan en Cánovas era punyo anava á dalt; y que are qu'es birolla, va per terra.

Una escena del entierro del Ayala:

Un diputat preguntá á un escritor senyalant l'endolat balcó del teatro Espanyol, ahont hi havia un anciá é ilustre autor dramàtic.

—¿Qui es aquell vell que tira coronas al mort?

Y l'escritor vā respondre ab tó sarcàstich:

—Es un tal Garcia Gutierrez.

Vaya uns pares de la patria, que ni als seus fills més ilustres arriban á coneixe!

Parlant del fret, deya un periódich:

«La temperatura es intolerable.»

Ja tè l'govern ab qui compararse: ab la temperatura.

En un poble de Valencia están procedint per vía de apremi á la cobrança del primer trimestre de consums.

Y quan los comisionats no troban res per embargar ¿no saban que fán?

Embargan las portas de las casas.

¡De aquesta ó de un' altra manera, sempre igual la situació conservadora!

Sempre deixant als contribuyents per portas!

Al poble de Alcanar hi ha hagut un terremoto.

Jo l's jugo qualsevol cosa que si aquest terremoto arriba á succehir á Madrid hauria caygut tot, menos l'Orovio del ministeri.

Uns versos de'n Cánovas:

«Que la comedia de la vida es larga
sabiendo que es comedia
Y el que se vá de la función, la muerte
es quien le abre la puerta.»

Llarga es la comèdia de la vida; pero es més llarga encare la comèdia conservadora.

Es preciosa la situació de la prempsa.

Los demòcratas de Burgos demanaven autorisació per un periódich, y l'governador vā oposar-se á donarlos permís, fins que presentessin la fe de pila de tots los que havian de formar part de la redacció.

¿Per qué voldria la fe de pila aquest bon home?

¡Ah! Ja 'u sè. Com que als periódichs se'l s'ha dona la extrema-unció ab molta freqüència, vol cerciorar-se avants de que han rebut las ayguas del baptisme.

Diuhen que l'conde de Toreno ja tè prou talla per ocupar la presidència.

Jo'n crech: ne tè prou y massa.

Fins suposo que haurán d'aixampliar la cadira.

En Martinez Campos desitja constituir un partit fort.

¿Qu'es un partit fort? Un partit compost de homes de forsa.

¿Vol homes de forsa? Donchs no hi ha més que veure si l's camàlichs volen treure'l de apuros.

Una coincidència.

Lo dia qu'en Cánovas vā pujar al ministeri, vā pujar un altre cosa.

¿La Bolsa?

No senyors: vā pujar lo pà.

Mentre enterravan lo cadàver del Ayala ¡qué feya en Cánovas!

En Cánovas tractava de conquistar als jefes de las oposicions, per ferlos torná al Congrés.

Y devia pensar.—Ojo: Quan vejis lo cor del téu amic enterrar....

Los homes més importants lo dia dels Reys van posar la sabata al balcó.

En Cánovas vā posarhi l sombrero de tres picos, y l's reys van portarli unas ulleras negras, perque s'acostumi á veure'u tot de aquest color inclús la seva gloria.

En Romero Robledo vā posarhi una bota de montar, y l's reys vān durli un monstro de porcelana devorant á un húsar.

L' Orovio, vā posarhi la caixa de l' Hisenda; y l's reys vān portarli un manyoch de trenyinas.

L' Elduayen la caixa d' Ultramar y l's reys vān durli un negre de barro.

En Toreno vā posarhi una botina, y l's reys vān portarli un cubert de quinze duros.

En Posada Herrera una pantufla d'estar per casa, y l's reys vān durli una paperina de pacienças.

En Martinez Campos una bota de general, y l' hi vān omplir de quas de pansa, perque tinga memòria.

Finalment á n' en Sagasta van deixarli una carba.

En Martinez Campos vā á veure á n' en Sagasta, aquest l' hi tira quatre requiebros; ell s' estufa, y s' queda que vol casar-se ab ell.

Després se'n vā á veure á n' en Moyano, y l' jefe dels moderats l' hi diu que es molt guapo, y ja l' tenen estufat altra vegada y fentli declaracions de que s' casará ab en Mayano.

General, la bigamia está prohibida. Vosté es viudo de n' Cánovas; y ab en Sagasta y en Moyano no pot casars'hi á la vegada. O ab l' un ó ab l' altre, y si aixó dona massa ab cap.

¿No sab lo que l's hi passa á las nenas que s' enamoran de tots? Que s' quedan per tias.

Alerta que vosté no s' quedí per tio.

Los ministerials menjan depressa; perque aixó s' acaba y com que menjan depressa, agafan singlot.

Contra l' singlot, un susto.

Las minorías no volen tornar al Congrés: primer susto.

Los diputats cubans volen retirarse: segon susto.

Y encare dirán los ministerials que no l's estimén.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.—Al-ta-ne-ra.
2. Id. 2.—Fi-deu.
3. ANÀGRAMA.—Corda, Acord, Dorca.
4. SINOMINIA.—Curs.
5. CONVERSA.—Génova.
6. TRENCÀ-CLOSCAS.—Calderon.
7. COMBINACIÓ NUMÉRICA.—1 2 5 7 4
4 5 1 2 7
2 4 7 5 1
7 1 2 4 5
5 7 4 1 2

8. GEROGLÍFICH.—Deu sempre dona fabas á qui no te caixals.

Han endavatin totas las solucions P. Pinyons, Moxenela y Pau del Ordí; 7 Fulano de Tal; 6 Pistrats y Bernat Xinxola; 5 Dos panderets y N. Malle; 4 Gira Missall; 3 un que no té pena ni gloria; 2 Fil Fort, y 1 no més Campaner Ciri Neo.

XARADAS.

I.

Un dia ab la prima dos
menjan quatre tres segona
vaig veure á la pobre dona
en sa quaire un tres molt gros.

Lo total, lector, pots veure
molt sovint en la Campana
y si no ets un gran pavana
molt fàcilment lo pots treure.

J. GRANOLLERS.

II.

Prima y dos son musicals;
ma tercera negació
y lo total per distreure's
per carnaval usan molts.

E. SOPENAS.

ENDAVINALLAS.

Com que un canó poseheixo
diuhen que soch artiller,
sempre al davant un gos porto;
no existiria sens ell:
duch novas bonas ó malas,

tinch un vas y ab ell no hech,
y ab vas, ab gos y ab canó
te fastidio, francament.

P. PINYONS.

ANÀGRAMA.

Primer, títol de noblesa,
á cal sastre lo segon,
tenen tersa tots los planos,
de quart lo cos dels moltons
per cert molt útil per l' olla
puig que fá un caldo molt bo.
Si m' treus farás bona quinta:
quatre lletras y cinch tots.

SALUT Y PELAS.

QUADRAT DE PARAULAS.

• • • •
• • • •
• • • •
• • • •
• • • •
• • • •
• • • •
• • • •
• • • •
• • • •

Substituir los pich ab lletras de manera que llegidas horizontal y diagonalment diguin: la 1.ª ratlla lo que tenen los angelets; la 2.ª las novelas; la 3.ª un cumpliment; la 4.ª un nom de dona; la 5.ª un licor y la 6.ª una classe de roba.

C. LLAPISÓS.

TRENCA-CLOSCAS.

Riquelme, Novaliches, Pavia, Socias, Topete, Echagüe, Echevarría, Reina, Goyeneche, Dabán, Albacete.

Posar aquests noms en columna, de modo que las primeras lletras digan lo nom d'un general d'Espanya.

NINCH NANCH.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7	—Un insecte.
7 4 1 2 3 6 5	—Un peix.
3 4 1 6 7	—Una eyna de fuster.
7 2 3 4 5	—Un edifici públich.
7 2 3 4	—Un joch.
7 6 3 6	—Un animal.
7 6 5	—Nom d'home.

CAPELLÀ PETIT.

GEROGLÍFICH.

• + :
:: 1
ni
O O O O
+
D I T
X I

ENCAS SIAM.

Séptima relacion de la suscricion de LA CAMPANA DE GRACIA á favor de los obreros sin trabajo.

Suma anterior.	549 reales.
J. P.	4 »
J. S.	4 »
Pedro Cánovas de Cabrels.	4 »
Francisco Cánovas de Cabrels.	4 »
Emilio Cartes de Cabrels.	4 »
Rosendo Pujador.	10 »
Francisco Torras.	4 »
M. H.	1 »
Recaudado por varios fundidores de La Maquinista terrestre y marítima.	677,75
José Estrada.	2 »
Fructuoso Rosell.	2 »
José Ariet.	2 »
José Guardia.	2 »
Jaime Bonell.	2 »
Francisco Osne.	2 »
Antonio Arau.	2 »
Antonio Llardeu.	2 »
Juan Sellares, de Palma de Mallorca.	20 »
Total.	687,75

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinalles dignas d' insertar-se 'ls ciutadans N. Malla, Pau Sala, Un que no té pena ni gloria, Marrueco y S. P. T.

Les demés que se ns remeten y que no s'mencionan ne ns serveixen en com y tampoc lo qu' envian los ciutadans Canalla, J. Novici, F. Costa, Eneas Priam, E. Rocés, Fil fort, La més maca de Figueras, Dimoni y Juhéu.

Ciutadà F. Vilà: La poesia no ns serveix: es molt desalinyada; y l's epigrams alguns son massaverts, y tots pateixen lo mateix mal que la poesia.—Gira missals: Publicarém lo geroglífich.—Dos panderets: id. la combinació numérica.—Nata, Mel y Mató: Insertarém la conversa.—Varios suscriptors de Blanes: La senmana entrant ne parlarem.—Dós felissos: Aprofitarém un

epigragma.—Sacac: La poesia está bastantbé; pero com qu' es tant d' actualitat no hem pogut insertarla, perque ja teniam las que avui surten compostas.—S. Sanjoan: Anirà l' trencà-closcas.—Pau Corbella: La senmana entrant ne parlarem.—Víctor Soler: La segona poesia hi anirà; la primera n' hi ba capigut, y ja teniam las altres compostas.—Péu Pulidó: La mudanza arreglada podrà anarhi.—Ferrerons: Té de corregir molt la forma.

—Sacarias: Insertarém l' anàgrama; lo pensament de l' endavinalla es molt original: Illastima que la forma no correspongi.—Pau de la Salud: La Campana únicament pot ocupar-se de assumptos de interès general.

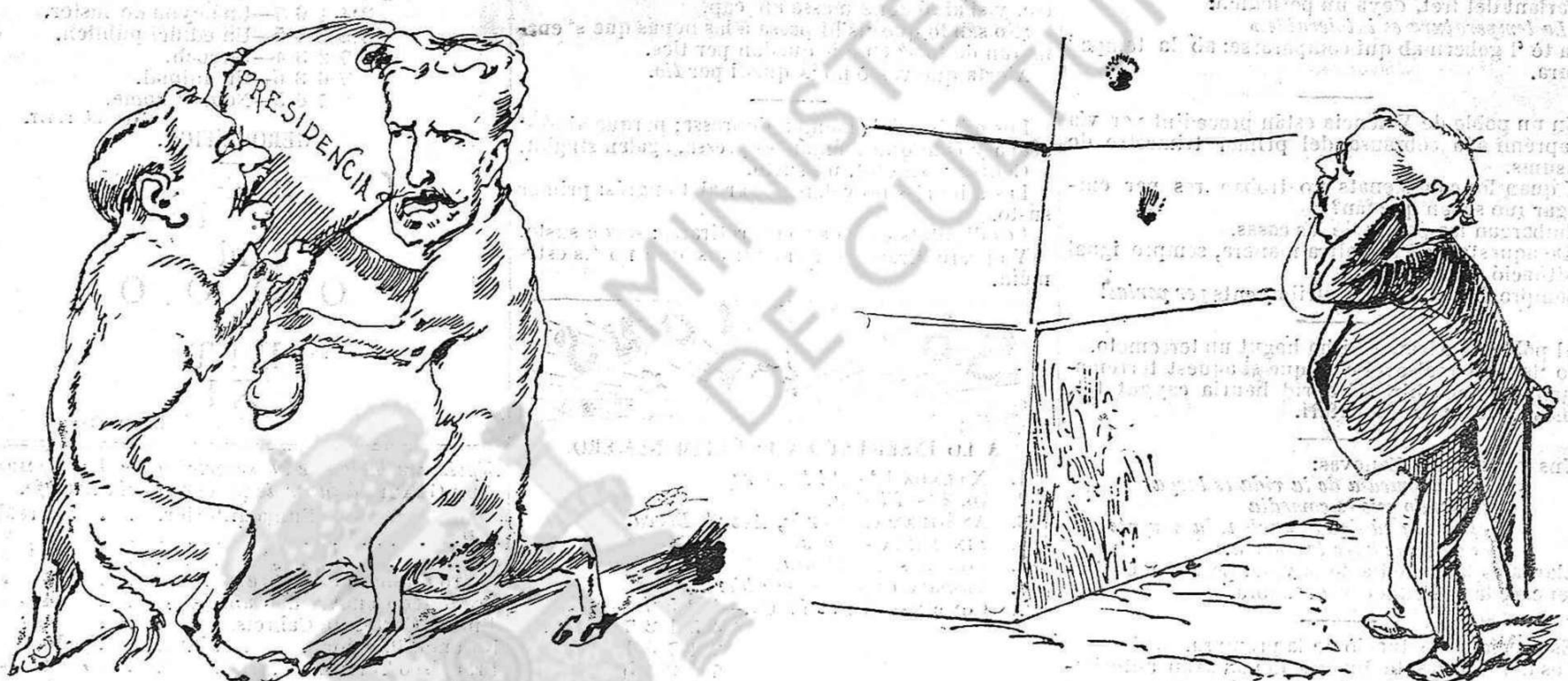
LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.

REVISTA DE LA SENMANA.

Féu plers á Espanya.....

y 'us ho pagarán á còssas.

Llops ab llops també 's mossegan.

Barrini Sr. Ca.... nons.

En qué quedém ¿qui l' hi fará la vida?